

HET ROODE KRUIS-WERK.

Een gewonde Duitscher wordt door Belgische ambulance-soldaten, bijgestaan door een Roode Kruis-Geestelijke, in een ambulance-trein gedragen.

niet in de stemming om zijn aanzoek een gunstig onthaal te verschaffen. Integendeel, de heer Verhoef was eenigen tijd bepaald ongenietbaar. Toen werd hij opeens vertrouwelijk en deelde aan Veldman de oorzaak van zijn zorgen mede.

Naast het koffiehuis van den heer Verhoef, had zich een nieuwe hotelier gevestigd, die hem al zijn clientele afhandig maakte, niet door eerlijk zakendrijven, maar door allerlei minderwaardige trucs. Willem Spoor, een Amsterdammer, had nog nauwelijks zijn nieuw café geopend of hij begon door verschillende kunstgrepen en reclame-middelen de zaak van zijn buurman en concurrent afbreuk te doen, wat hem wonderwel gelukte.

Zoo had hij kort geleden weer een nieuwe attractie uitgedacht: Langs den tuin van zijn huis stroomde een tien meter breede rivier. Aan de overzijde was de oever zeer steil en dicht begroeid met biezen. Nu had hij tal van liefhebbers der zwemsport uitgenoodigd met hem een wedstrijd aan te gaan wie den langsten tijd onder water zou kunnen blijven. Geen enkele der zwimmers gelukte het evenwel Spoor te overtreffen. Ook schreef hij wedstrijden uit voor de dorpelingen onderling, waaraan hij dan deelnam buiten mededinging. Zoo zette hij de sportlui in verbazing door meer dan vijf minuten onder water te blijven. Een en ander lokte tal van bezoekers naar zijn café zeer tot schade der andere koffiehuisen en inzonderheid van dat van zijn buurman Verhoef.

Uit een en ander zal men begrijpen, dat de taak aan Veldman door zijn aanstaanden schoonvader opgedragen lang geen gemakkelijke was. Dat er bedriegerij in het spel was, daarvan was de jongeman overtuigd. Hoe hij echter zijn hersens peinigde, hij wist er geen oplossing voor te vinden.

Hij besloot ten laatste het koffiehuis van Spoor te gaan opzoeken, ten einde met den eigenaar kennis te maken en het tooneel van den strijd te verkennen. Zoodra hij binnentrad ondervond hij evenwel zijn eerste teleurstelling: baas Spoor was voor enkele dagen afwezig. Bertus troostte zich evenwel met de gedachte dat hij nu beter gelegenheid had om de localiteit te verkennen. Hij wandelde den tuin door en zette zich aan het einde hiervan bij de rivier neer, terwijl hij een biertje bestelde. Hij bestudeerde nauwkeurig de rivier en de beide oevers.

„Vijf minuten onder water blijven,” peinsde hij. „Geen adem halen al dien tijd en dan zoo frisch als een hoentje weer boven komen. 't Is een mooi smoesje! Natuurlijk haalt hij adem. De vraag is maar: hoe levert hij 'm dat?”

Zijn bier bleef onaangeroerd, terwijl hij daar zat te peinen en in het water te staren.

„Met tal van kijkers hier aan den oever is het voor Spoor onmogelijk boven water te komen,” zei Bertus tot zichzelf. „Toch moet hij ademhalen. Sapperloot, hoe doet hij dat?”

Geen antwoord vindende op zijn vragen, stond hij eindelijk ontmoedigd op, dronk zijn bier uit en vertrok. Hij zou er maar eens op gaan slapen, wellicht bracht de nacht onbewust de oplossing van het probleem.

Den volgenden morgen was hij vroeg op en wandelde het huis uit, voordat Verhoef beneden was. Hij was het beu nog langer over de kwestie te praten en daarom vastbesloten als de oude heer bij zijn besluit bleef, zijn koffer te pakken en naar de stad terug te keeren. Hij ging dus het huis uit en wandelde voor het laatst langs de rivier, nu aan den anderen oever en zette zich eindelijk na een korte wandeling neer aan den oever tegenover de plek, waar hij den vorigen middag gezeten had.

Zoo zat hij daar misschien tien minuten, toen hij eensklaps opsprong met een kreet. Neen, het was geen „Eureka!” wat hij uitriep, want „ontdekt” had hij nog niets, dat is te zeggen, niets bijzonders, alleen dat hij midden in een mierennest was gaan zitten. Door zijn haastig opstaan slipte hij evenwel en gleed pardoos langs den steilen oeverkant het water in. Zooals reeds hiervoren gezegd was de oever dicht begroeid met biezen en deze biezen waren sterk. Dat was zijn geluk, want zich hieraan vast grijpende gelukte het hem weer spoedig vasten en drogen grond onder de voeten te krijgen. Doch terwijl hij, nu voor de tweede maal aan den oever zat, een bosje afgebroken biezen in

de hand, maakte zijn ergernis plaats voor groote vreugde. Nu kon hij met recht roepen „Eureka!” want hij had de oplossing van het raadsel gevonden. Wat hinderde het dat hij een paar natte beenen had! Bertha was de zijne en de honderd pop bovendien. Hij had wel kunnen dansen van blijdschap als zijn voeten maar niet zoo nat waren geweest. Hij verschoot zich achter wat struikgewas, wrong daar het water uit broek, schoenen en kousen, en haastte zich toen naar huis.

De oude heer Verhoef zat met de grootste verbazing te luisteren naar de verklaringen van Bertus Veldman, welke laatste zoo verstandig was zijn ontdekking niet toe te schrijven aan een bloot toeval, zooals werkelijk het geval was, maar aan de bijzondere werkzaamheid van zijn scherpzinnig brein.

„Ik vroeg mij zelve af,” vertelde Bertus, „als ik nu eens zoo'n kunststuk uithalen moest, hoe zou ik dat doen? Ik bedacht toen verschillende middelen en meende dat Spoor van deze wel het eenvoudigste zou kiezen, zette de proef op de som, en, warempel, ik had gelijk!”

„Hij is een leugenaar!” riep Verhoef woedend uit.

„Een dief, een zwendelaar,” voegde Veldman er aan toe.

„Om me mijn eerlijk verdiend geld op zoo'n gemeene manier af te zetten,” ging Verhoef voort. „Maar ik heb hem nou in mijn macht. Ik zal 't hem inpeperen. Ik zal hem hier onmogelijk maken.”

„Ja hij kan zijn biezen wel pakken,” stemde Bertus toe. „Maar hoe gaat 't nu met je vijf en twintig gulden en...” voegde hij er bij, „met mijn honderd?”

„Vergeet je Bertha?” vroeg Verhoef, nu in een bijzonder vroolijke en welwillende stemming. „Je hebt toch hersens, Bertus!”

„Dankje!”

„Ik had nooit gedacht dat je zoo rijk was!”

„Mijn honderd pop!” hernam Bertus.

Verhoef had in werkelijkheid niet gedacht, dat Veldman de moeilijkheid zou hebben opgelost. Anders zou hij niet zoo royaal met zijn honderd gulden hebben omgesprongen.

„Die honderd gulden was natuurlijk maar een grapje,” antwoordde hij. „Wat Bertha betreft, die kun je krijgen, met al mijn vaderlijke zegeningen en wenschen voor een gelukkige toekomst.”

„Uw milddadigheid, mijnheer Verhoef, wordt alleen overtroffen door uw groote waardeering voor de werkingen van het menscheijk brein.”

Verhoef nam dit op als een compliment en dankte glimlachend.

„Nu moet je je vijftwintig gulden nog terug zien te krijgen,” opperde Veldman, die snel een middel bedacht had om toch de beloofde honderd gulden meester te worden.

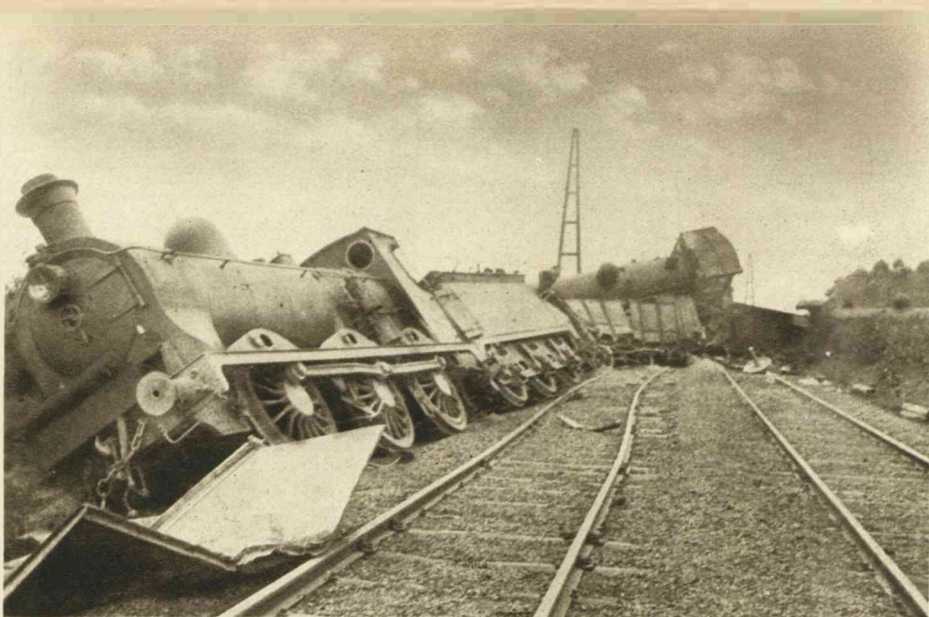
„Ja, da's waar!” stemde zijn aanstaande schoonvader toe. „Wist ik maar een middel om dat klaar te spelen.”

„Wel ik heb een idee!” En Bertus legde zijn plan uit. Behalve dat Spoor voor het gehele dorp ontmaskerd zou worden, zou Verhoef tevens gelegenheid hebben niet alleen zijn geld terug te krijgen maar bovendien nog een aardige som er bij te verdienen. Bertus stelde namelijk voor met Spoor een wedstrijd in 't duiken te houden.

„Je kunt gerust tegen iedereen die het wil wedden dat ik het winnen zal. Spoor zal zeker een flinke som willen wagen overtuigd dat hij het wint. Maar ik zal hem met zijn eigen wapen slaan. Zoo wordt hij bekend gemaakt en je hebt er nog financieel voordeel bij.”

„Er is geen mogelijkheid dat Spoor te weten gekomen is, dat je zijn geheim kent?”

Bertus zei van neen en Verhoef wien het plan wel toelachte, besloot het ten uitvoer te brengen. Hij maakte algemeen bekend dat hij een kampioen gevonden had, die Spoor in het duiken en onder water blijven verre overtreffen zou en hij raadde den bezoekers van zijn café aan op zijn man een kansje te wagen. De meesten waren echter zeer sceptisch gestemd en weinig genegen den raad op te volgen, tot Verhoef hun heel in het geheim vertelde, dat Veldman het raadsel van Spoor's duikkunst ontsluit had en hier-

WILDE TREINEN.

De treinen met erts geladen, welke door de Belgen werden afgezonden om den spoorweg te versperren.

van nu tegen hem gebruik zou maken. Verhoef ging, dom genoeg, in zijn verlangen om zijn concurrent schade te doen zoo ver, dat hij aan iedereen uitlegde welke truc, die in werkelijkheid heel eenvoudig was, Spoor eigenlijk gebedzigt had.

Spoor had namelijk aan de overzijde in het riet een gummi ademhalings-apparaat verborgen, waaraan onderaan een slang bevestigd was en welks top tusschen de biezen juist boven water uitkwam. Als hij nu dook, zwom hij naar de overzijde der rivier, vond onder de biezen de tube met de slang, blies door de laatste eerst al het water weg dat er mocht zijn in geloopt en bleef dan kalm ademen, zoolang hij wilde.

Dit alles was Veldman duidelijk geworden, toen hij van den oever tusschen het riet in het water gleed.

Bij zijn pogingen om weder aan wal te komen, had hij met de biezen ook een stuk van de slang in handen gekregen.

Zoo'n drukte en opwinding als nu had er nog nooit in het dorp geheerscht.

Er zou een wedstrijd plaats hebben tusschen de heeren Spoor en Veldman.

Er werd gewed wie van de beide kampioenen het winnen zou.

Het meerendeel wedde op Spoor.

Verhoef had natuurlijk zijn geld op zijn aanstaanden schoonzoon gezet en dezen grootmoedig de helft van de winst beloofd.

De groote dag was aangebroken.

Tal van personen, ook uit de omgeving, waren naar het hofiehuis van Spoor gekomen waar goede zaken gemaakt werden.

Eindelijk stonden de beide kampvechters op den oever gereed, omringd van een groote menigte nieuwsgierige toeschouwers.

De rivier was voor elk der competitors met touwen afgezet.

Eindelijk riep de scheidsrechter:

„Klaar! Een, twee, drie!” En onder het gejuich der menigte plonsden beiden in het water.

Tien seconden, twintig seconden, dertig... de rimpels aan de oppervlakte van den stroom vervaagden — vijf en dertig, het water was nu glad als een spiegel, niets zag men meer bewegen, toen opeens, het was nu zeven en dertig seconden, zag men weer beweging en tot elks verwondering kwam er een hoofd boven, het hoofd van Bertus Veldman. Een algemeen hoongelach brak los, terwijl hij naar den oever zwom.

Verhoef en diens vrienden, die op Veldman gewed hadden, waren buiten zich zelf van woede. Ze hielpen hem op den wal met meer kracht dan hulpvaardigheid en begonnen hem allerlei vragen te stellen; Bertus evenwel in plaats van te antwoorden, viel bewusteloos neer. Op dat oogenblik kwam ook Spoor boven, hij was nog nimmer zoo korten tijd onder geweest. Ook hij werd op den oever getrokken.

„Ik heb 't verloren,” riep hij uit. „'t Gaat niet! Het water is vergiftigd!”

Toen geraakte ook hij buiten kennis.

Geen van beiden schenen echter ernstige gevolgen te ondervinden van het vergiftigde water. Toen Bertus Veldman weer bij kennis kwam had hij nog een benaauwd kwartiertje door te maken met zijn woedenden toekomstigen schoonvader. Maar Bertus zelf was ook woedend, want hij had natuurlijk de weddenschap verloren.

Had de oude heer Verhoef echter geweten dat Bertus den volgenden dag met Spoor de winst samen deelden, dan zou hij met reden nog verontwaardigder geweest zijn. Toch was 't zijn eigen schuld; had hij zijn woord gehouden en de beloofde honderd gulden betaald, dan zou Bertus niet samen met Spoor den zoogenaamden wedstrijd op touw gezet hebben met het vooraf afgesproken resultaat.

